

[Indenrigsministeren.]

der skulde ske her i Rigsdagen, var der jo ingen Brug for Rigsdagen, det er jo Rigsdagens Opgave. (*Boeck-Hansen*: Ikke alene). Ikke? Jo, det synes jeg nok, ærede Medlem. Jeg erkender, at det Forslag, der er fremkommet i Udvalget, er mere logisk og mere rigtigt end det, jeg havde foreslaaet, og saa tiltræder jeg det. Det er det samme, der er sket, hvor det ærede Medlem i Udvalget med sin overordentlige Veltalenhed har overbevist mig paa 2—3 andre Punkter, hvor jeg altsaa er gaaet med til Ændringer, saa det er der ikke Spor af Grund til at blive munter over.

Det ærede Medlem blev ligefrem overstadig ved Tanken om, at han var det eneste Menneske herinde, der ikke var svinebundet i denne Sag. Hvad vil det sige at være svinebundet i denne Sag? I Københavns Borgerrepræsentation har tre Partier i skøn Enighed samlet sig om at foreslaa en ny Forfatning for København. Det betyder efter det ærede Medlems Mening, at de Folk, der har gjort denne gavnlige Gerning, er svinebundne, og det ærede Medlem bliver overstadig ved denne Tanke, medens jeg synes, det ærede Medlem skulde tænke paa, hvordan det, at det ærede Medlem kan udfolde sig saaledes, i Virkeligheden er Udtryk for, at der ikke næres saa stor Tillid til det ærede Medlems Parti, at man overhovedet er i Stand til at vælge en eneste Repræsentant for dette Parti ind i Styrelsen for Landets Hovedstad. Naar man tænker lidt over det, skulde man synes, at Overstadigheden og Munterheden maatte forsvinde.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Larsen: Jeg noterer, at den højtærede Minister foretrak denne Gang at lade hele sin Argumentation om den fornødne Fasthed i den kommunale Administration, som kun kunde sikres, hvis man valgte Magistraten for 8 Aar, ligge.

Til Spørgsmaalet om 3 eller 7 Aar vil jeg sige, at rent teoretisk kunde det tænkes — jeg er desværre nødt til at forklare det, da Ministeren ikke selv er i Stand til at fatte det —, at et Parti, som om 3 Aar har Borgerrepræsentanter nok til at besætte en Raadmandsplads, om 7 Aar kunde have Repræsentanter nok til at besætte baade en Borgmester- og en Raadmandsplads eller maaske endnu mere, men saa vilde de i

Henhold til denne Lov alligevel ikke være i Stand til det, fordi Magistraten kun skulde vælges hver ottende Aar.

Men alt dette er Teori og Hypoteser og Profetier, det synes jeg ikke, vi skal beskæftige os med. Derimod foreslaar jeg den højtærede Minister, at han erindrer sig denne lille Debat og sin egen overstadige Glæde ved de Slutninger, Ministeren mente at kunne drage af mine Udtalelser. Jeg tror, at efter næste Valg, det være sig Rigsdagsvalg eller et kommunalt Valg, vilde det være overordentlig nyttig og opbyggelig Læsning for Ministeren, hvis han finder den Spalte i Rigsdagstidende, hvor hans Udtalelser i Dag maatte være aftrykt, og saa sammenholder dem med det faktiske Resultat af Valget.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Krag har Ordet for en kort Bemærkning.

Krag: Det er virkelig ret besynderligt, at den højtærede Minister her fra denne Plads vil frakende os vor Adkomst til at tale med om denne Sag ud fra den Betragtning, at vi ikke har nogen Repræsentation i Københavns Borgerrepræsentation. En Gang imellem puster den højtærede Minister sig op og agerer, som om han stod som Repræsentant for noget uhyre stort og omfattende her i Landet, og saa ved vi jo, hvordan Sagen forholder sig. Hvis den højtærede Minister ikke kunde tale med om andre Ting end dem, hvorpaa de Radikale talmæssigt har Indflydelse, saa tror jeg ikke, vi saa den højtærede Minister i den Egenkab, som han nu optræder i her paa denne Plads.

Jeg skal dernæst sige, jeg forbavses ikke over, at den højtærede Minister nu over for vore Ændringsforslag bjerger sig ud af den penible Situation, hvori han staar, gennem Fremførelse af en Række Sofismer. I saa Henseende er den højtærede Minister en fremragende Kunstner. Nu er det jo Lov, at man skal kunne forandre Lovgivningen ved kongelig Anordning; naturligvis, det maa altid fastsættes i Loven, men det er det, jeg er imod, at man sætter ind i Loven. Og ligesaa Talen om Overborgmesterens Stilling i Tilfælde af Dødsfald eller andet; det har ikke nogen som helst Relation til de faktisk tilstedeværende Forhold, som er angivet med Hensyn til den fornødne Løsning i den forudgaaende Paragraf.

Endelig vil jeg sige til det ærede Medlem Hr. Bindslev, at jeg, og mange med